

DRIFT

International Højer - Husum-Ballum

In de nacht vindt de grote weersomslag plaats. Een stevig onweer met flink wat regen trekt over en verdrijft de warmte. De ochtend is grijs en het wad kent weer alle kleuren van metaal: zink, lood, tin, ijzer en een beetje geoxideerd koper. De wind zit in het noordwesten. Laag water laat ruimte voor een smalle strook kwelder aan de voet van een klif. Een nieuw fenomeen op onze tocht: een klif, direct grenzend aan de Waddenzee. We volgen een smal pad dat omringd is door een vloedmerkvegetatie en kweldergrassen. Het klif zelf is wel tien meter hoog en geheel

begroeid. Kennelijk is er geen sprake van kustafslag. Dat zal te maken hebben met het stijgen van het land ten opzichte van de zee waardoor de invloed van de zee afneemt.

Een raar idee toch. Ons pad ligt op een heel jonge afzetting van misschien enkele jaren oud. Direct ernaast ligt het pleistocene klif van misschien wel tienduizenden jaren oud. Uitgespoelde vuurstenen en ander keiig materiaal knisperen onder je voetzolen. We hebben het idee op een soort ontdekkingsreis te zijn. Nergens krijgt dit fenomeen aandacht. Geen infopanelen, geen gemarkeerde wandelroutes met bordjes en pijlen, geen uitzichtpunten, geen vogelkijkhutten. Nee, die Denen zijn maar drollig en zijn vergeten met hun tijd mee te gaan. Wel treffen we een enkel villaatje met uitzicht over zee. (Een opmerking van na de corona. We mochten ze dan als wat drollig ervaren, die Denen, maar als het erop aan komt weten ze hoe te handelen. Als eersten in Europa gooiden zij hun grens dicht. Zij koesteren hun isolement.)

Een trappetje voert naar omhoog. Onmiddellijk zijn we in intensief agrarisch land. Maisakkers tot aan de rand van het klif. We treffen het spoor van een edelhert en omvangrijke zichtbakens ten behoeve van de scheepvaart. Terug naar de kust. We kruisen een beekje waarna het klif plaats maakt voor een duinachtig landschap met verwaaid, oud zand. Kopjesduinen met struikheide die op een enkele plek nog een klein beetje bloeit.

Wij spreken ondertussen over de grote variatie en de schoonheid van deze kust.

Dan weer een stukje klif, dan weer duintjes. Geen mens te zien en een heerlijk frisse ochtend waarbij de zon meestentijds schuilgaat achter dunne bewolking, de temperatuur zo'n twintig graden bedraagt en een koel noordenwindje ons in het gezicht blaast. Rob is volledig in z'n

element en struint langs de vloedlijn, scharrelt tussen oude vuurstenen en het braaksel van de moderne tijd. Hij bespeurt weinig plastic. Zijn onvoorwaardelijke conclusie luidt dat hier dus rotzooi wordt geraapt. Dat is goed maar doet ook wel wat pijn.

Op korte afstand van de kust ontwaren we een kerkje. Altijd interessant zo weten wij. Hier helaas geen zerken of andere herdenkingstekens. Geen verdrongen zeelui, liefst naamloos en het godshuis zelf is gesloten. Via pas gemaaid bouwland lopen we terug naar de kust en worden gadeslagen door wel een paar duizend goudplevieren die wat klagen.

De ongerepte kust gaat maar door, kilometer naar kilometer. Slechts hier en daar treffen we een samenschooling van campers en dan ook honden uitlaters op het strand. Voor het overige is de kust van ons en van ons alleen. Wel neemt langzaam het verlangen naar koffie toe.

Strandterrassen komen hier echter niet voor. Eerst in Husum-Ballum zullen we kunnen opsteken, zo denken we.

Dan verschijnen toch ook weer kwelderwerken die we ervaren als een welkome afwisseling. Dan ook is weer een dijk aanwezig. Niet heel reusachtig en maar weinig opvallend tussen de keileem opduikingen.

Dan meldt Rob zich: "Zeearend!" Onverschrokken bonkt deze tegen de wind in. Angsten en voorzichtigheid kent hij niet. Hij is hier de baas.

Vanuit zee komt een grijs regenfront aandrijven. Nog lopen we in heldere zon over een bloemrijke kade. Het lage zonlicht en de donkere lucht zorgen voor een kleurrijk landschap. Wel komen de regengordijnen nader en wij krijgen te maken met een klein staartje regen. Dat deert ons nauwelijks. Zeker niet als we tweemaal een koppel patrijzen oppesten. Het eerste is wel dertig exemplaren groot. Rob spreekt verder onophoudelijk over café-automatiek Modern waar men naast koffie ook croquetten en frikadellen serveert. Voordat we echter deze niet bestaande

horecagelegenheid treffen, stuiten we te Vesterende Ballum op de generale repetitie van een middeleeuws drama dat in de buitenlucht wordt opgevoerd. Een stoet van wel tien roetzwarte Friese paarden met evenzovele zwarte ruiters trekt door een pas gemaaide graanakker. (Overigens, en vermoedelijk tot verdriet der Friezen worden deze paarden hier Hollanders genoemd.) Een angstwekkend beeld.

Café-automatiek Modern bestaat slechts in onze verbeelding, zo moeten we constateren.

Wel is er een monument voor nog steeds dode soldaten, nu uit wereldoorlog 1: “Ballum Sogs satte denne Sten til Minde om sine Faldne i Kriger 1914 – 1918.” (De parochie

van Ballum heeft deze steen opgericht ter nagedachtenis aan haar gevallenen in de oorlog van 1914-1918.) “Fred være med Eder” (Vrede zij met u).

Dertig stuks deze keer en ook nu weer zijn ze overal aan hun eind gekomen: Rusland, Servië, Frankrijk, Vlaanderen.

We wandelen nog door naar het beginpunt van de dam naar Rømø en vandaar naar Skærbæk, waar we kunnen kamperen.

